

زیارت تنها پیمودن يك جاده نیست

«مثل جابر» بر همین مفهوم استوار است؛ اینکه زیارت تنها پیمودن یک جاده نیست. جابر خود را به کربلا رساند و امروز نیز انسان‌هایی هستند که شاید مسیر را با چشم نبینند، اما مقصد را با دل می‌شناسند. در فضای رواق، روایت‌های مختلفی شکل می‌گیرد؛ از آرزوی زیارت کربلا و طلب فرج گرفته تا خاطرات سفر به عتبات و محبت کودکانی که امام حسین علیه السلام را بخشی از زندگی خود می‌دانند. حضور خانواده‌ها و همراهی آنان با روشندان نیز جلوه دیگری از این مراسم است؛ جلوه‌ای از محبت، صبر و شکر.

در سال‌های گذشته نیز برنامه‌هایی با محوریت «زیارت با چشم دل» برای روشندان در حرم مطهر رضوی برگزار شده و «مثل جابر» در ادامه همین نگاه، اربعین را به روایتی از معرفت و دلدادگی تبدیل کرده است. در یک رواق، روایت‌ها متفاوت‌اند، اما مقصد یکی است؛ حسین علیه السلام. اینجا اربعین یادآوری می‌کند که برای زائر شدن، همیشه به دیدن جاده و پیمودن مسیر نیاز نیست؛ گاهی دل، زودتر از قدم‌ها به مقصد می‌رسد. السلام علیک یا ابا عبد الله.

روایت اربعین با عصاهای سفید

اربعین همیشه از جاده‌ها آغاز نمی‌شود؛ گاهی از دل‌هایی آغاز می‌شود که مسیر عشق را پیدا کرده‌اند. چهل روز از عاشورا گذشت؛ اما در رواق دارالهدایه حرم مطهر امام رضا علیه السلام، اربعین همچنان جاری بود. اینجا خبری از جاده نجف و غبار کاروان‌ها نبود؛ اربعین با عصاهای سفید، قدم‌های آرام و دست‌هایی روایت می‌شد که بازوی همراهان را گرفته بودند؛ باروشندلانی که مسیر زیارت رانه با چشم، بلکه با عشق و معرفت طی می‌کردند.

ظهر اربعین، خادمان حرم، روشندان را برای حضور در برنامه «مثل جابر» همراهی می‌کردند. دستی آرام بازویی را می‌گرفت و قدمی آهسته با قدمی دیگر هماهنگ می‌شد؛ گویی همین همراهی، نخستین روایت این برنامه از معنای زیارت بود. مراسم با تلاوت قرآن کریم آغاز می‌شد و پس از آن، شعر و سرود حال و هوای رواق را اربعینی‌تری می‌کرد. در ادامه، با قرائت زیارت اربعین، روایت جابر بن عبدالله انصاری، نخستین زائر اربعین، باز خوانی شد؛ روایتی که پیوندی میان کربلای سال ۶ هجری و دل‌های زائران امروز ایجاد می‌کند.

